

Nemám výhrady proti odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa, ale podľa môjho názoru mala byť sťažnosť odmietnutá pre neprípustnosť, a to z týchto dôvodov:

1. Text uvedených ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde upravujúcich inštitút ústavnej sťažnosti je nutné pri posudzovaní otázky, proti akým rozhodnutiam alebo zásahom orgánov verejnej moci možno podať sťažnosť, interpretovať nielen doslovným jazykovým výkladom, ale aj metódou systematického výkladu, t. j. v kontexte ďalších relevantných ústavných a zákonných noriem, predovšetkým tých, ktoré upravujú kompetencie jednotlivých orgánov verejnej moci, ktoré sú tiež rovnako zakotvené v ústave. Pritom je nevyhnutné vziať do úvahy fundamentálny ústavný princíp delby moci zakotvený v čl. 2 ods. 1 ústavy. Podľa tohto princípu je výkon štátnej moci, ktorého zdrojom sú občania, rozdelený medzi tri druhy štátnych orgánov, a to medzi orgány moci zákonodarnej, moci výkonnej a moci súdnej. Každá z týchto troch sfér mocí je relatívne autonómna, preto orgány verejnej moci nesmú vzájomne prekračovať im ústavou alebo zákonom vymedzené kompetencie, nesmú neprípustne zasahovať do práv mocí iných štátnych orgánov a nesmú tieto právomoci ani nahradzovať alebo obmedzovať (čl. 2 ods. 2 ústavy).

2. Imperatívom rešpektu k delbe mocí je viazaný aj ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy).

3. Pre interpretáciu zákonných ustanovení upravujúcich kompetencie ústavného súdu má zásadný význam tiež princíp ovládajúci ústavné súdnictvo v demokratických právnych štátoch, a to princíp zdržanlivosti (sebaobmedzenia) súdnej moci. Tak je v konštitucionalistike všeobecne uznávané, že súdnemu prieskumu (vrátane prieskumu zo strany ústavného súdu na základe podanej sťažnosti) sa vymykajú niektoré druhy

špeciálnych rozhodnutí alebo zásahov zákonodarných alebo exekutívnych orgánov, hlavne také rozhodnutia, ktorými tieto orgány upravujú svoje vnútorné pomery alebo rozhodujú o politických otázkach, o záležitostiach organizačno-technických, rozpočtových, ekonomických či personálnych.

4. Ústavný súd s prihliadnutím na princíp deľby moci a z nej vyplývajúci princíp autonómie exekutívnej moci a na princíp zdržanlivosti (sebaobmedzenia) súdnej moci mal dospieť k záveru, že rozhodnutie vlády o (ne)schválení kandidátov za sudcov ESLP predložených súdnou radou patrí medzi rozhodnutia, ktoré sú výrazom autonómie vlády ako exekutívneho zboru a ktoré nepodliehajú kontrole ústavného súdu. Inými slovami, také rozhodnutia nemôžu byť napadnuté ústavnou sťažnosťou zo strany neschváleného kandidáta.

5. Práve k takej situácii došlo aj v tomto posudzovanom prípade, v ktorom si sťažovateľ dobrovoľne zvolil cestu podrobiť sa procedúre výberu vhodného kandidáta na sudcu ESLP, ktorá po úspešnej voľbe v súdnej rade spadá výlučne do rozhodovacej kompetencie vlády podľa čl. 119 písm. i) ústavy v spojení s čl. 22 dohovoru v znení protokolov čl. 3, 5 a 8 (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. o dojednaní Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a protokolov na tento dohovor nadväzujúcich) upravujúceho voľbu sudcov ESLP, ktorého zmluvným partnerom je Slovenská republika, zastúpená vládou Slovenskej republiky; vláda potom nesie zodpovednosť nielen za navrhnutie kandidátov, ale aj za odmietnutie zoznamu kandidátov ňou schválených Parlamentným zhromaždením Rady Európy. Svojím rozhodnutím prejavil sťažovateľ nepochybne i svoje uzrozenie s tým, že vládna procedúra sa bude riadiť špecifickou právnou úpravou spojenou s rozhodnutím vlády ako kolektívneho orgánu formou hlasovania, v danom prípade jej rokovacím poriadkom (schváleným uznesením vlády Slovenskej republiky

. 512 z 13. júna 2001 v platnom znení). Sťažovateľovi ako osobe práva znalej muselo byť úplne zrejmé, že postup vlády od predloženia predmetného materiálu na rokovanie (čl. 5) cez priebeh rokovania (čl. 6 až čl. 8) až po ukončenie rozpravy hlasovaním vo veci (čl. 9) boli iba v jej réžii, ako aj to, že rozhodnutie vlády sa pri vyhlasovaní neodôvodňuje. Dôvody, prečo návrh súdnej rady bol prijatý či zamietnutý, v tomto prostredí kolektívneho rozhodovania vlády majú iba interný charakter a možno ich povrchne vyvodiť iba z odôvodnenia tej časti rozpravy, ktorú podporovalo väčšinové či individuálne rozhodnutie hlasujúcich členov vlády.

6. Rozhodovacia právomoc vlády o kandidátke súdnej rady je výrazom jej výlučnej autonómnej pôsobnosti. Táto pôsobnosť je garantovaná uvedenými nielen podústavnými, ale i ústavnými predpismi. Ústavnému súdu preto neprislúchalo do tejto autonómnej sféry vládnej kompetencie vstupovať, pretože rozhodnutie vlády je rozhodnutím *sui generis*, ktoré s ohľadom na jeho formu a obsah nemôže podliehať ústavnoprávnemu prieskumu. Celkom mimo prieskumu ústavného súdu je samotné hlasovanie jednotlivých členov vlády, teda či hlasovali pre alebo proti určitému kandidátovi. Vysloviť sa svojím hlasom, jedným alebo druhým spôsobom, bolo ich právom a nikto z nich nebol povinný svoje rozhodnutie akýmkoľvek inštitucionálnym spôsobom odôvodňovať; potom samotné ústne odôvodnenie svojho rozhodnutia je len politické, ktoré protiústavný stav založiť nemôže.

7. Možno teda uzavrieť, že ústavný súd nebol príslušný na prejednanie sťažnosti sťažovateľa namierenej proti rozhodnutiu vlády pri výkone jej právomoci (ne)schváliť kandidátku súdnej rady na výber sudcu ESLP, pretože kontrolou takého rozhodnutia by zasiahol do autonómnej pôsobnosti vlády rozhodnúť o kandidátke, ale aj do vzťahu vlády k Parlamentnému zhromaždeniu Rady Európy.

8. Z toho možno vyvodiť, že vláda v tomto prípade nerozhodovala v postavení orgánu verejnej správy, preto jej rozhodnutie nepodliehalo súdnemu prieskumu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ani zo strany ústavného súdu. Ústavný súd mal uznesením sťažnosť sťažovateľa odmietnuť pre neprípustnosť, pretože išlo o návrh, na prerokovanie ktorého nebol príslušný, v dôsledku čoho sa už nemal zaoberať kvázimeritórne v ňom uvedenými námietkami.

9. Ako *obiter dictum* dodávam, že vláda aj v minulosti rozhodla rovnako, keď v septembri 2010 (vláda [REDACTED]) neschválila súdnou radou predloženú kandidátku na ad hoc sudcov ESLP.

V Košiciach 1. júla 2015